

Hồi Thứ Hai Mười Một

ĐẠ SẦU TRĂM MỐI

Tuyết phủ trắng đỉnh núi Trường Bạch, nơi đây cách mặt nước biển hàng mấy ngàn thước, ba bóng người hai già một trẻ đang phóng đi trên tuyết trắng nhanh như tia chớp, chớp mắt đã vượt qua bốn năm mươi trượng.

Bỗng, ba bóng người dừng lại trước một cánh rừng tùng rất ngay ngắn, lão nhân áo đỏ cất tiếng nói:

– Chính là đây không sai!

Lão nhân áo trắng tiếp lời:

– Chúng ta thông báo bằng cách nào đây?

– Cứ xông thẳng vào là xong!

Nhạc Nhạn Linh xen lời:

– Có lẽ chúng ta đã lọt vào tầm mắt của họ rồi!

Lan Nhân lão nhân mỉm cười:

– Chúng ta chẳng phải đến đây tầm thù, không cần lo ngại, chúng ta vào đi!

Đoạn liền cất bước dẫn trước đi vào rừng.

Ngay khi ấy, bỗng xung quanh vang lên tiếng quát liên hồi, bảy tám thiếu nữ đã bao vây ba người vào giữa, mặt người nào cũng ngập đầy địch ý.

Nhạc Nhan Linh quét mắt nhìn quanh, lòng bất giác cảm thán thâm nhủ:

“Những thiếu nữ này người nào cũng xinh đẹp như hoa, tuy kể được là quốc sắc thiên hương, nhưng trên đời này cũng hiếm có, chẳng hiểu Dao Trì Long Nữ đã tìm đâu ra thế này?”

Trong khi ấy Lan Nhân lão nhân cười nói:

– Chư vị cô nương không nên hiểu lầm, lão phu ba người đến đây là để bái viếng lệnh chủ đó thôi!

Các thiếu nữ nghe vậy đều hướng ánh mắt về phía một thiếu nữ áo xanh lớn tuổi hơn hết, như là chờ nàng ta quyết định vậy.

Thiếu nữ áo xanh nhẹ bước tiến tới, lạnh lùng nói:

– Bái kiến lệnh chủ phải đi theo con đường nào, chẳng lẽ ba vị

không biết ư?

Nhạc Nhan Linh ngạc nhiên thầm nhủ:

“Chẳng lẽ còn có một con đường khác giành riêng cho những người đến bái kiến Dao Trì lệnh chủ hay sao?”

Lan Nhân lão nhân cười nói:

– Bọn lão phu mới đến lần đầu nên không biết phải đi theo con đường nào, xin cô nương chỉ dẫn cho!

Thiếu nữ áo xanh lão luyện hỏi:

– Tín vật đâu?

Ba người cùng ngơ ngẩn, đồng thanh nói:

– Tín vật gì kia?

Các thiếu nữ nghe nói đều liền đanh mặt, thiếu nữ áo xanh nói:

– Ba vị không có vật tín vật, vậy ai muốn gặp lệnh chủ đều phải chịu khuất tất một chút thôi!

Vừa dứt lời đã đột nhiên xuất thủ, với chiêu Thần Lực Phục Giao nhanh như chớp chộp vào cổ tay phải Lan Nhân lão nhân.

Lan Nhân lão nhân không ngờ đối phương lại xuất thủ đột ngột thế này, lòng bất giác thoáng chút tức giận, đứng yên cười to:

– Ha ha... cô nương khinh thường lão phu quá!

Tiếng cười vang tận mây xanh, đình tai như nước ốc.

Ngay khi Lan Nhân lão nhân cười vang, thiếu nữ áo xanh đã chộp trúng tay phải ông, chỉ thấy nàng ta mắt lóe hào quang, vung tay điểm vào huyệt Kiên Tĩnh của Lan Nhân lão nhân.

Ngay khi ấy, ngoài năm trượng bỗng vọng đến một tiếng lạnh lạnh quát:

– Lan nhi không được làm vậy, lui mau!

Tiếng nói vang rền như sấm động, đủ biết người này nội công cực kỳ thâm hậu.

Thiếu nữ áo xanh phản ứng nhanh khôn tả, vừa nghe tiếng đã triệt chiêu rút tay về, tung mình lui ra xa tám thước, ngoảnh lại nhìn về phía phát ra tiếng quát.

Chỉ thấy một lão bà tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn, tay chống kim trượng và lưng giắt địch bạc, từ sau một ngọn cây to ngoài năm trượng chậm rãi bước ra.

Các thiếu nữ vừa trông thấy lão bà này, liền vội cùng nhau khom

mình thi lễ một cách hết sức cung kính.

Lan Nhân lão nhân và Giáng Long Tiên vừa trông thấy lão bà này cũng liền biến sắc mặt, cơ hồ cùng lúc kinh ngạc kêu lên:

– Ô, ra là Kim Trượng Thần Địch Lãnh Sương Như!

Nhạc Nhạn Linh động tâm thâm nhủ:

“Qua thần sắc của hai người, đủ biết lão bà này võ công chẳng kém hơn họ, chẳng lẽ Dao Trì lệnh chủ đã thật sự thu gom hết tất cả cao thủ trong thiên hạ vào dưới trướng hay sao?”

Lão bà tóc bạc trông thấy hai người cũng lộ vẻ ngạc nhiên, gật đầu cười nói:

– Thật không ngờ hai vị cao nhân từ lâu tuyệt tích giang hồ, nay cũng đặt chân trở lại thế giới thị phi này, thật là quý hóa!

Giáng Long Tiên cười to:

– So với phương giá có lẽ còn muện hơn một bước.

Kim Trượng Thần Địch Lãnh Sương Như cười:

– Chẳng những muện hơn lão thân một bước, mà còn muện hơn ba người khác nữa!

Lan Nhân lão nhân sửng sốt:

– Ba người kia cũng đã ra mặt rồi ư?

– Không sai, chính họ đã gọi lão thân đến đây!

Giáng Long Tiên nghiêm giọng:

– Dao Trì Long Nữ tuổi còn trẻ không ngờ lại mời được các vị trợ giúp, chẳng hay nàng ấy có điểm gì đáng cho các vị kính trọng thế này?

Kim Trượng Thần Địch Lãnh Sương Như nghiêm mặt:

– Lệnh chủ tuổi tuy trẻ, nhưng tài lực trí tuệ đều hơn xa người thường, lão thân nói cũng không xuể, nếu mà hai vị tiếp xúc với lệnh chủ từ ba hôm trở lên, e rằng cũng sẽ tự nguyện ở lại trên Trường Bạch sơn này.

Lan Nhân lão nhân tuy biết rõ Kim Trượng Thần Địch Lãnh Sương Như là một người quái đản có tiếng trên giang hồ khi xưa, cộng thêm võ công cao tuyệt nên cả hai giới hắc bạch hầu hết đều khiếp sợ xa lánh, thế nhưng bà ta không bao giờ nói dối một lời, song vẫn bất giác buột miệng hỏi:

– Thật vậy ư?

Kim Trượng Thần Địch chau mày, lạnh lùng nói:

– Lão nhân đã dối gạt ai bao giờ nào?

Cũng may đó là do Lan Nhân lão nhân nói, chứ là người khác, chắc chắn bà ta đã....

.... Lan Nhân lão nhân biết mình đã lỡ lời, vội cười giả lã nói:

– Lão phu đã lỡ lời, xin hãy bỏ qua cho!

Kim Trọng Thần Địch dụi mắt hỏi:

– Ba vị đến đây có việc gì vậy?

Lan Nhân lão nhân mỉm cười:

– Có việc cần nhờ đến lệnh chủ!

Trong khi nói bất giác đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh bỗng có cảm giác rất kỳ lạ, nhờ vả cầu xin một người mà mình không muốn gặp, đó thật là một điều vô cùng đau khổ đối với chàng.

Chàng bỗng cảm thấy hối hận, lẽ ra mình không nên chấp nhận tới đây.

Chỉ nghe Kim Trọng Thần Địch Lãnh Sương Như nói:

– Khu rừng này đâu đâu cũng có mai phục nguy hiểm, nếu ba vị muốn gặp lệnh chủ, con đường này không đi được, vị tình cố nhân, lão thân trao cho các vị một lệnh phù thông hành vậy.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một chiếc Bạch Ngọc Phù trao cho Lan Nhân lão nhân, sau đó chỉ tay về phía phải nói:

– Ba vị hãy đi theo nơi có nham thạch trắng, sẽ có người hướng dẫn lối đi.

Đoạn không chờ ba người trả lời, quay lại các thiếu nữ khoác tay ra hiệu, rồi thì thoáng chốc đã mất dạng trong rừng.

Giáng Long Tiên lẩm bẩm:

– Nơi đây thật là huyền bí!

Lan Nhân lão nhân không muốn mất thời giờ, bèn nói:

– Chúng ta đi thôi!

Đoạn liền dẫn trước đi về hướng chỉ của Kim Trọng Thần Địch, Giáng Long Tiên và Nhạc Nhạn Linh cũng vội theo sau.

Ba người đến tảng đá trắng, quả nhiên có người ra ngăn lại, nhờ có ngọc phù trong tay, họ đã nhanh chóng đi qua hơn hai mươi trạm gác.

Gần trưa, ba người đã từ một con đường hầm khúc khuỷu đi vào một sơn cốc.

Nhạc Nhạn Linh phóng mắt nhìn, chỉ thấy sơn cốc hết sức rộng rãi, cỏ non xanh mượt, khác hẳn với cảnh sắc đầy tuyết trắng tại đây.

Trên bãi cỏ xanh là những ngọn mai đỏ chen chúc, lầu phòng trang nhã, hết sức nên thơ ngoạn mục.

Nhạc Nhạn Linh bất giác thầm nhủ:

“Thật là tiên cảnh trần gian, nếu được ẩn cư tại đây, cách biệt với nhân thế thì thật là thanh thản yên vui.”

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng cười khẽ trong trẻo vọng đến nói:

– Tiểu nữ nghênh đón đến muộn, thật là thất lễ, xin ba vị rộng lượng thứ cho!

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn, sửng sốt thầm nhủ:

“Sao lại là Thần Toán Long Nữ ra đón tiếp thế này?”

Lan Nhân lão nhân cười:

– Không dám, chẳng giấu gì Long Nữ, lão phu hai người cùng Nhạc Nhạn Linh đến đây là vì...

Thần Toán Long Nữ cười tiếp lời:

– Nhạc Nhạn Linh trước đây đã uống Thôi Tâm Đơn, lệnh chủ sớm đã nhận ra, mục đích ba vị đến đây, lệnh chủ cũng đã biết rồi. Vậy rất tốt, lệnh chủ còn có một số việc quan trọng cần bàn riêng với Nhạc Nhạn Linh, chẳng hay hai vị có thể...

Giáng Long Tiên tiếp lời:

– Lão phu hai người đi đâu cũng được, không cần phải bận tâm.

Thần Toán Long nữ cười:

– Lệnh chủ đã bảo tiểu nữ xin hai vị lượng thứ cho tội thất lễ.

Đoạn quay ra sau khoát tay ra hiệu với hai nữ tỳ, rồi quay lại nói:

– Xin mời hai vị đến khách sảnh dùng trà!

Hai người theo hai nữ tỳ đi khỏi, Thần Toán Long Nữ quay sang Nhạc Nhạn Linh nói:

– Nhạc huynh đệ, xin hãy đi theo Ngọc Bình!

Đoạn quay người đi về phía ngôi lầu trắng to cao hơn hết.

Nhạc Nhạn Linh thờ thẫn đi theo sau, trong lòng chàng hết sức rối rắm, chàng không sao tiên đoán được Dao Trì Long Nữ sẽ đối xử ra sao với mình.

Thần Toán Long Nữ bỗng thả chậm bước, đi sóng vai với Nhạc

Nhạc Linh, gặng hỏi:

– Nhạc huynh đệ đến đây không phải do ý bản thân phải không?

Nhạc Nhạc Linh nghĩ thật nhanh, nhếch môi cười nói:

– Đúng vậy!

– Nhạc huynh đệ biết một người trong lúc thất ý hành động ra sao không?

– Rất có thể sẽ thiên khích!

Thần Toán Long Nữ như có phần yên tâm cười nói:

– Theo Nhạc huynh đệ thì một người như vậy có đáng nhẩn nhịn không?

– Rất đáng nhẩn nhịn!

Thần Toán Long Nữ cười:

– Nhạc huynh đệ thông minh lắm!

Nhạc Nhạc Linh đỏ mặt:

– Cô nương quá khen!

Lúc này hai người đã đi đến dưới lầu, Nhạc Nhạc Linh ngược lên nhìn, chỉ thấy hai cánh cửa to màu đỏ đã rộng mở, mỗi bên có hai thiếu nữ áo xanh đứng rất nghiêm trang.

Thần Toán Long Nữ dẫn trước rẽ qua một bức bình phong, trước mặt là một đại sảnh. Nhạc Nhạc Linh đưa mắt nhìn, bất giác sửng sờ, chỉ thấy trong sảnh trang hoàng lộng lẫy hết như cung đế vương, một thiếu nữ áo trắng đẹp tựa thiên tiên đang ngồi sau một chiếc bàn đồ đặt giữa sảnh, đó là Dao Trì Long Nữ.

Trên chiếc ghế bên trái Dao Trì Long Nữ là Tứ Bát Tượng, ghế bên phải bỏ thành hai bên, vẻ mặt người nào cũng hết sức nghiêm nghị.

Dao Trì Long Nữ vừa thấy Nhạc Nhạc Linh đi vào, mắt liền ánh lên vẻ vui mừng, nhưng tan biến ngay trong khoảnh khắc, vội ngoảnh nhìn đi phía khác, lạnh lùng như không trông thấy.

Thần Toán Long Nữ thấy vậy kinh ngạc, thầm nhủ:

“Lệnh chủ sao thế này?”

Đoạn cất tiếng nói:

– Lệnh chủ, Nhạc huynh đệ đã đến!

Dao Trì Long Nữ ơ hờ nói:

– Xin mời tỷ tỷ đến đây ngồi!

Thần Toán Long Nữ lòng cuống lên, vội nói:

– Lệnh chủ...

Dao Trì Long Nữ ngắt lời:

– Xin mời ngài!

Thần Toán Long Nữ than thầm:

– Xem ra hôm nay hồng bút rồi!

Đành đi đến ngồi xuống chiếc ghế trống bên phải.

Nhạc Nhạn Linh vòng tay thi lễ, trầm giọng nói:

– Nhạc Nhạn Linh xin tham kiến lệnh chủ!

Dao Trì Long Nữ cười khẩy:

– Bỏn lệnh chủ đâu gánh nổi đại lễ của Nhạc Nhạn Linh các hạ!

Trước mặt công chúng Dao Trì Long Nữ chẳng những không mời chàng ngồi, không đáp lễ mà còn buông lời mai mỉa, đừng nói Nhạc Nhạn Linh bản tính kiêu ngạo, dù là người khác cũng không sao nhẫn nhịn nổi.

Nhạc Nhạn Linh biến sắc mặt, song vẫn cố dằn nén, thở dài nói:

– Có lẽ Nhạc mỗ không xứng đáng tham kiến lệnh chủ!

Dao Trì Long Nữ rúng động cõi lòng, song nàng không nén được lửa giận trong lòng, cười khẩy nói:

– Có lẽ đúng như vậy!

Nhạc Nhạn Linh tái mặt, chậm chậm ngẩng lên, giọng nhạt nhẽo nói:

– Có lẽ Nhạc Nhạn Linh mỗ không nên đến đây mới phải!

Dao Trì Long Nữ lòng rúng động mạnh, nàng không hiểu vì sao lại thốt ra những lời như vậy, song trót đã nói ra, muốn thu về cũng chẳng thể được.

Nàng chậm chậm đưa mắt nhìn vào mặt Nhạc Nhạn Linh, bỗng dịu giọng nói:

– Các hạ đến đây thật ra là việc gì?

Nhạc Nhạn Linh thẳm cười khẩy nhủ:

“Rõ ràng thị đã biết mình Nhạc Nhạn Linh này đến đây với mục đích gì, hà tất còn phải hỏi nữa!”

Đoạn bèn nói:

– Không nói là hơn!

Dứt lời liền trở bước định quay người.

Dao Trì Long Nữ hoảng kinh biến sắc mặt, vội nói:

– Các hạ không nói, bốn lệnh chủ cũng biết!

Nhạc Nhạn Linh quét mắt nhìn nàng, giọng chua chát nói:

– Lệnh chủ trí dũng hơn người, mục đích Nhạc mỗ đến đây dĩ nhiên khó thoát khỏi pháp nhãn, đó chỉ trách Nhạc mỗ không biết tự lượng, đã làm điều mà mình lẽ ra không nên làm.

Thần Toán Long Nữ đứng phất dậy...

...không bao giờ có ý gì khác, xin chớ hiểu lầm!

Nhạc Nhạn Linh cười áo nảo:

– Nhạc mỗ là người thân thể phiêu linh cô độc, đừng nói không dám hiểu lầm lệnh chủ, mà dù thật sự hiểu lầm thì cũng làm gì được kia chứ?

Giọng nói hết sức nặng nề, đủ biết lòng chàng đau xót đến dường nào.

Dao Trì Long Nữ đã từng chứng kiến việc mẩu thân và tử tử Nhạc Nhạn Linh bị hại chết, nên giờ nghe nói đến bốn tiếng “thân thể phiêu linh”, nàng liền cảm nhận được ngay nỗi đau khổ và cô đơn của chàng, vì vậy nàng cảm thấy vô vàn hối hận.

Dao Trì Long Nữ bỗng đứng lên nói:

– Nhạc Nhạn Linh các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Nhạc Nhạn Linh nhếch môi cười:

– Chẳng lẽ lệnh chủ lại sợ Nhạc mỗ hiểu lầm hay sao?

Dao Trì Long Nữ buột miệng:

– Ai mà sợ chứ?

Câu này lại hoàn toàn phát xuất do vô thức, không hề có dụng ý gì khác.

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng nói:

– Vậy thì tốt! Tại hạ xin cáo từ!

Đoạn vòng tay hướng về Dao Trì Long Nữ xá dài, quay người định bỏ đi.

Thần Toán Long Nữ vội nói:

– Nhạc huynh đệ, chẳng lẽ các vị vất vả đến đây lại bỏ phí thể này hay sao?

Nhạc Nhạn Linh không ngoảnh lại, chững bước nói:

– Lẽ ra Nhạc mỗ không nên đến đây mới phải!

Dao Trì Long Nữ bực tức:

– Chã lẽ Trường Bạch sơn đã khiến các hạ mang nhục hay sao?

Nhạc Nhạn Linh vụt quay người, lửa giận như sắp phát tiết, nhưng khi chàng nhìn thấy Dao Trì Long Nữ mắt rướm lệ, những lời đã lên đến cửa miệng bất giác lại nuốt trở xuống.

Nhạc Nhạn Linh buông tiếng thở dài não ruột, giọng đau xót nói:

– Lẽ ra Nhạc mỗ không nên làm cho lệnh chủ tức giận, những lời nói vừa rồi của Nhạc mỗ, lệnh chủ hãy xem như một cơn ác mộng, kể từ nay có lẽ lệnh chủ không bao giờ còn gặp lại kẻ đã khiến lệnh chủ tức giận này nữa.

Dứt lời liền quay người, sải bước đi ra cửa.

Dao Trì Long Nữ không nén nổi niềm kích động trong lòng nữa, run giọng nói:

– Hãy chờ chốc lát, bẩm lệnh chủ đi lấy mang đến ngay!

Dứt lời liền vội vã đi vào trong nội thất.

Thần Toán Long Nữ thềm thở dài, lẩm nhẩm cầu khẩn:

– Cầu mong trời cao trợ giúp, khiến cho Nhạc Nhạn Linh thay đổi tâm ý.

Trong khi ấy, hai giọt nước mắt đã lăn dài xuống má.

Nhạc Nhạn Linh lòng đã quyết, đâu chịu dừng bước, tung mình ra khỏi đại sảnh, chớp mắt đã mất dạng trong những khóm mai hồng.

Sau lưng vọng đến tiếng Thần Toán Long Nữ nói:

– Nhạc Nhạn Linh, không nên quyết tuyệt như vậy...

Nhạc Nhạn Linh đi khỏi không lâu, ...

...hộp ngọc trắng từ trong nội thất bước vội ra, quét nhanh mắt nhìn khắp đại sảnh, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, run giọng hỏi:

– Nhạc Nhạn Linh đâu rồi?

Trong đại sảnh im phăng phắc, không ai thốt ra được một lời, bởi Nhạc Nhạn Linh bỏ đi quá nhanh, tuy Thần Toán Long Nữ đã dự đoán trước, nhưng nàng không biết võ công thì làm gì được?

Dao Trì Long Nữ thờ thần đặt chiếc hộp ngọc lên bàn, giọng nã nê nói:

– Tỷ tỷ, y đã đi khỏi rồi phải không?

Thần Toán Long Nữ nắm lấy cánh tay run run của Dao Trì Long Nữ, dịu dàng nói:

– Lệnh chủ có tin vào kế sách của hạ toạ không?

Dao Trì Long Nữ lúc này đã hoàn toàn mất tự chủ, thờ thần gật đầu.

Thần Toán Long Nữ tuy bản thân cũng không chắc chắn, song vì để an ủi lệnh chủ, đành ra vẻ đầy tự tin nói:

– Nhất định là y chưa đi xa, chúng ta đuổi theo ngay, chắc chắn sẽ đuổi kịp.

Đoạn cuối xuống kề tai Dao Trì Long Nữ nói khẽ:

– Lần sau gặp lại y, lệnh chủ tuyệt đối không nên như vậy nữa, phải biết sự bức bách của hoàn cảnh bạo tàn đã khiến y mất đi lòng tin cậy kẻ khác, lệnh chủ cần phải tỏ ra cho y biết là mình thật lòng thật dạ quan tâm cho y, hầu sưởi ấm trái tim giá lạnh của y.

Dao Trì Long Nữ mắt rướm lệ gật đầu:

– Bỏn lệnh chủ nhất định sẽ làm như vậy!

– Việc không nên chậm trễ, lệnh chủ hãy đi ngay!

Dao Trì Long Nữ gật đầu:

– Được, bỏn lệnh chủ đi ngay!

Đoạn liền sải bước đi ra ngoài đại sảnh.

Tứ Bất Tượng vội nói:

– Lệnh chủ, thuộc hạ đi với!

– Bà không cần phải đi!

Dứt lời người đã đi xa. Tứ Bất Tượng biết võ công mình kém xa lệnh chủ, đành dừng lại không theo nữa.